

Un nou horitzó per a Catalunya

ANTONI ABAD

President de la patronal CECOT

a) La manifestació del dissabte 10 de juliol va ser un acte multitudinari convocat des de molts sectors diferents de la societat catalana, en el qual es convidava a la

unitat política i, per tant, al sentit de la responsabilitat, la unitat i el sentit patriòtic per sobre dels interessos partidistes.

b) A parer nostre, les estratègies dels partits catalans han de fer possible que es dibuixi un horitzó d'unitat per a la defensa dels interessos comuns. En aquest sentit, des de CECOT estem força preocupats pel finançament de Catalunya i les inversions, i per això ens agradaria veure que, des de la unitat política, es prioritza el concert econòmic.

TONI ALBÀ

Actor

a) Els partits han d'aclarir la posició respecte a l'autodeterminació. La manifestació va ser un clam a la independència més que

un clam a favor de l'Estatut. Els qui no ho reconeixin equivocaran el seu full de ruta per a les eleccions.

b) CiU hauria d'incloure clarament l'autodeterminació en el seu programa. El PSC hauria d'escollir entre PSOE-Espanya o aplicar les tesis socialistes a un poble que es vol independent (igual com ho hauria de fer ICV). ERC hauria de deixar-se estar d'experiments amb socis no independentistes. PP i Ciutadans haurien de retirar-se a complotar a Madrid.

Representants de la societat civil catalana i de les entitats i associacions de diversos sectors que van donar suport a la manifestació del dia 10 de juliol responen a dues preguntes que EL TEMPS els ha proposat sobre el futur que s'obre a Catalunya a partir d'ara.

a) Quin horitzó polític creieu que es dibuixa a Catalunya a partir de l'expressió de la manifestació del 10 de juliol?

b) Quins canvis penseu que calen, a partir d'ara, en les estratègies dels partits polítics catalans?

JORDI ARMADANS

Periodista, politòleg i president de Fundació per la Pau

a) Ja fa temps que es percep una creixent *sobiranització* del catalanisme, fins al punt que l'autonomisme o el federalisme ja no són majoritaris. El 10J és el signe palpable

d'aquest canvi de majories al si del catalanisme.

b) Aquest canvi de tendències acabarà transformant, no immediatament però sí a termini mitjà, els lideratges i les estratègies del món polític, institucional i mediàtic.

BIEL BARCELÓ

Secretari general del PSM - Entesa Nacionalista

a) A la manifestació clarament es reclamà sobiranisme. Una altra cosa és que aquest clam social es canalitzi i es concreti políticament. La majoria de partits catalans

actuals no hi estan d'acord, o bé no troben la fórmula per concretar-lo. Serà complicat. Més encara perquè el govern espanyol, d'un color o d'un altre, serà difícil que hi respongui positivament.

b) El debat sobre la independència és al carrer, i fa tres anys o quatre no hi era. El perill és que es torni al *peix al cove* com a estratègia de relació amb l'estat. Caldrà veure per què aposten realment els partits catalans. Si són valents o si tornen majoritàriament a l'estratègia del passat.

SERGI BLÀZQUEZ

Vice-president de la Plataforma pro-
Seleccions Catalanes

a) La manifestació va ser un punt d'inflexió que fa que a partir d'ara hagin de canviar moltes coses. Els partits polítics hauran de donar resposta a la petició de la ciutadania. Els ciutadans han declarat que volen més quotes de sobirania i tenir un estat propi, i que ho volen amb la unitat dels partits polítics. Els ciutadans han reclamat aquesta unitat per aconseguir aquests objectius.

b) Els partits polítics han d'actuar amb conseqüència i donar prioritat al país i a la nació en els seus programes i projectes, abans que als interessos propis. El partit que no ho faci així quedarà fora de la centralitat d'aquest país. Per tant, ara caldria buscar, dins les diverses opcions i visions de cada partit polític, uns denominadors comuns de defensa del país, de la cultura, de la llengua, de les seleccions catalanes, i amb aquests mínims, anar junts tant al Parlament com a Madrid.

ORIOI BOHIGAS

President de l'Ateneu Barcelonès

a) L'horitzó polític immediat és negre: la desconfiança en els polítics i en els partits i l'augment del rebuig en les relacions entre els catalans i l'estat espanyol. L'estat centralista continuarà allunyant-nos de qualsevol perspectiva d'una Espanya plurinacional. Passarem, doncs, temps difícils.

b) Per millorar aquesta situació només hi ha dos camins. El primer és la unitat dels partits catalans per aconseguir, directament o indirectament, la recuperació de l'Estatut i el retrobament d'una línia de sobirania. El segon és canviar d'objectiu, donar per acabat

l'intent pedagògic de la convivència i esperar que l'independentisme torni a engrescar la ciutadania i la situï en uns propòsits més radicals. El primer camí s'ha fet francament intransitable. El segon cada dia fa més drecera, en una mentalitat independentista més consistent que mai.

JOAN CABALL

Coordinador nacional de la Unió de Pagesos de Catalunya

a) L'Estatut del 1932 i després el del 1979 van significar un gran esforç de mobilització. A la transició, pesava un postfranquisme disposat a tot per a frenar les nostres aspiracions. Trenta anys després, Espanya podria haver-se desfet del llast postfranquista i haver reconegut Catalunya com a nació en un marc plurinacional. De moment, no ha estat el cas. El nostre horitzó irrenunciable, malgrat el Constitucional, és el reconeixement com nació i el dret de decidir.

b) La societat civil ha de ser protagonista de la construcció nacional si volem fer un país lliure, socialment just i amb fonaments democràtics sòlids. D'una altra banda, l'aparell de l'estat espanyol ha d'escollir si avança i ens deixa avançar, o bé s'encalla i es gira d'esquena als nostres drets històrics.

LLUÍS CABRERA

President de l'associació Els Altres Andalusos

a) El futur consisteix en un pacte amb l'estat per tal de reformar la Constitució i crear un estat confederal, on Catalunya hi càpiga com una nació més, o bé anar directament cap a la sobirania plena i crear un estat propi, separat d'Espanya, dins la Unió Europea. La sentència del

Tribunal Constitucional ha servit per a mostrar el jacobinisme del PP i del PSOE.

b) En primer lloc, CiU, com a formació majoritària que es preveu que serà a les eleccions pròximes, haurà de definir-se clarament i deixar-se de posicions ambigües com en temps de Jordi Pujol. Abans potser hi havia motius, com el cop d'estat i l'amenaça de l'exèrcit, però en ple 2010, per molt que ho digui la Constitució, l'exèrcit no entrarà amb els tancs per defensar la unitat. La Unió Europea no li ho permetrà. El PSC també té un problema, perquè ha de prendre posició i corre el risc de trencar-se. ICV ha de definir-se també i posar més èmfasi en el dret a l'autodeterminació, que mai no ha negat. Caldrà veure què passa amb el PP, que pot ser que quedi fora de lloc, i amb Ciutadans, que pot desaparèixer, perquè la gent no creu que a Catalunya hi hagi cap conflicte lingüístic.

DOLORS CAMATS

Portaveu d'ICV-EUiA al Parlament de Catalunya

a) Hi ha una exigència de rebuig a la sentència i a tot allò que hi ha darrere, per la manera com s'hi defineix la relació entre Catalunya i Espanya. Hi ha un crit de dignitat. Hi ha un abans i un després de la manifestació, en l'avenç de l'autogovern, de la construcció nacional. Perquè la sentència ha obert la via del conflicte, no la de l'acord. I ha estat per la culpa del Constitucional i del PP i la passivitat del PSOE i del president del govern, que han canviat aquesta situació i hem entrat en la via del conflicte polític.

b) Ara entrem en la via del conflicte, perquè així ens hi han instal·lat. Això vol dir que s'han acabat acords puntuals, el *peix al cove*, i comença la via de l'exigència. No s'hi val llei per llei. Un element important en aquesta exigència és instal·lar el dret de decidir del poble català. Defensarem sempre

ser un sol poble, però aquest poble ha de poder parlar.

JORDI CARBONELL

Ex-president d'Esquerra Republicana de Catalunya

a) Clarament, l'horitzó és la independència. No hi ha cap altra alternativa que aquesta. Ja s'ha vist que amb Espanya no hi ha res a fer. La dependència ens porta decadència

econòmica, cultural, lingüística i nacional. Per tant, com que Espanya ja ens ha dit que no amb la sentència, no tenim cap més alternativa que buscar la nostra plena sobirania.

b) Les estratègies dels partits catalans han estat ambigües, exceptuant la d'Esquerra, que ha defensat sempre la independència. Crec que cal replantejar-se aquesta ambigüitat i anar de dret a buscar el camí de la independència. Aquest camí passa per buscar la unitat de la immensa majoria de la gent i la col·laboració de la Unió Europea i dels països democràtics perquè la nostra independència sigui acceptada internacionalment. Som dins la Unió Europea i hi volem continuar essent, però tant independents com puguin ser Dinamarca, Finlàndia, Holanda, Espanya o França.

ELISEU CLIMENT

President d'ACPV

a) Encara estic impressionat: és la manifestació més gran a què he assistit en la meua vida (i això que n'he vistes moltes). Va ser una autèntica marea de futur i qui pense

que pot fer com si no haguera passat, s'equivocarà. També des del País Valencià miràvem Barcelona, el 10 de juliol (i, de fet, cal destacar que hi va haver una nodrida representació de

valencians i valencianes). Siga com siga, el grau d'indignació general de la gent era més gran que no em podia imaginar i mostra que alguna cosa s'ha trencat definitivament entre Catalunya i Espanya.

b) Els partits? Han de prendre nota de tot això i actuar en conseqüència. I, per tant, han d'apujar el sostre de reivindicació que cadascun tinguera abans de la manifestació.

RAMON FOLCH

Socioecòleg

a) Continuar com fins ara s'oposa a la voluntat popular. L'opinió dels indiferents no pot ser contraposada a un esclat com el del dia 10. Que convoquin una manifestació en

suport a la sentència del TC i aleshores que comparin.

b) El catalanisme és avui majoritàriament partidari de la independència. Els partits han de dir si treballaran per al seu adveniment o si tractaran de retardar-lo. I com. I per què.

CELDONI FONOLL

Poeta

a) No sé quin horitzó polític es dibuixarà a partir d'ara, però si no volem morir com a poble necessitem la independència com més aviat millor.

b) Tinc poca fe en els partits polítics catalans que, sobretot des del 2003, fan allò de "La font de Vilafant": "A Vilafant fan una font,/ però la fan tan lentament/ que, mentre fan el tros que fan,/ el tros que han fet ja es va desfent,/ i mai sabreu si l'estan fent/ o, pel contrari, la desfan." Amb el ressò encara ben viu de la manifestació ja han començat els retrets i fins i tot les

claudicacions: el Parlament anul·la la possibilitat de convocar un referèndum per la independència. Caldrà que ho recordem, això, a l'hora d'anar a votar a la tardor. L'Estatut és el passat, el futur és l'estat propi.

JOAN FORTUNY

Músic

a) Crec que l'horitzó ha canviat radicalment. Perquè la gent ha canviat, s'ha tornat més valenta, i això és important. Ara hi ha una mentalitat més oberta.

L'any 1985, quan la

Dharma vam fer el disc *No volem ser*, posar-hi una cançó on dèiem independència ens va portar molts problemes. Només pel fet de dir què pensàvem. Per sort, això ha canviat molt: el sistema està molt antiquat, la unitat d'Espanya ja no existeix, es dibuixa tota una altra Europa. A partir d'aquí, falta veure què fan els polítics.

b) Ja a la manifestació vaig tenir la sensació que els polítics anaven més lents, que se sorprenien que el poble anés tan de pressa. Trobo que hi ha una mena de fractura entre el poble i els polítics, que és difícil de resoldre perquè els primers van amb por i, en canvi, la gent és valenta. Ells no saben com articular això que passa i el poble exigeix, sobretot, unitat. La divisió ens debilita molt i dificulta que es puguin aconseguir coses. El poble, però, va parlar molt clar, i en això sóc optimista: hi havia molta unitat independentista.

CESK FREIXAS

Cantant

a) Els dubtes que feien referència a la quantitat s'han acabat. I això ha fet moure i incloure diversos temes a les agendes polítiques del país. Allò que queda de manifest

és la caducitat de l'estat de les autonomies, la necessitat i la urgència de democratitzar-nos autènticament, l'horitzó que garanteixi els drets més bàsics i elementals, com el de l'autodeterminació dels pobles.

b) La independència nacional no hauria de ser només una opció econòmica. La independència serà un moment històric, potser únic, per a construir un estat radicalment lliure. Cal fer un trencament amb un seguit de tradicions partidistes que només volen mantenir certes quotes de poder. Per a aquesta gent, la independència només és una oportunitat d'enriquir-se. L'estratègia, pel cap baix, hauria d'ncloure i recollir la veu de milers de persones que, de segur, poden aportar molts elements per a la construcció nacional i social. El debat sobre els límits de tot el país, i de l'estructuració d'un futur estat, també són clarament urgents i necessaris.

SALVADOR GINER

President de l'Institut d'Estudis Catalans

a) La manifestació popular del 10 de juliol ha estat d'una magnitud tan extraordinària que per força ha de modificar la situació política a Catalunya.

El fet fonamental, a parer meu, és que la protesta contra la decisió del Tribunal Constitucional es transformà immediatament en una exigència del reconeixement del país com a nació de ple dret. Aquest sentiment, compartit pràcticament per tothom, ha canviat la natura d'allò que la majoria del poble català vol. Hi ha un esgotament ben clar de la solució autonòmica, vigent fins ara. De la solució autonomista. (Que, però, continua vigent per llei.) Cap partit, tret dels obertament espanyolistes, no podrà ignorar aquest fet.

b) Entre els diversos partits, els que tenen la dificultat més seriosa són els socialistes, que hauran de cercar i trobar una solució. Aquesta podria resultar en un reviscolament del so-

cialisme propugnat per Josep Pallach i la creació d'un partit socialista de veritable obediència nacional catalana. Les dificultats d'aqueixa solució són considerables, car molts no voldran l'escissió. I els costos electorals també poden ser greus. Pel que fa a CiU, la por dels ciutadans que pactin en un moment donat amb un partit essencialment hostil al nacionalisme català té una justificació que mai no sabrem si la signatura d'una acta notarial per a consolidar promeses produirà la calma necessària. És desitjable que Iniciativa recordi les seves arrels independents (i sobiranistes) en el PSUC si encara vol guanyar terreny. Pel que fa a Esquerra, no puc opinar, tot i que el pas vers un tarannà més d'eficàcia i professionalitat i un xic menys d'entusiasmes i eferescències, potser també la podria ajudar a prosperar.

LLUÍS JUSTE DE NIN

Empresari i dibuixant

a) Amb l'autonisme caducat com un iogurt deixat quatre anys a la nevera, amb un *café per a tothom* que ja no s'empassa ningú, amb uns federalistes dimitits arreu

de les Espanyes, només se'ns presenten dos escenaris: o bé esdevenir *in saecula saeculorum* una simpàtica comunitat autònoma espanyola, o iniciar un gradual, ferm, unitari procés sobiranista, assumit per una majoria parlamentària. Amb quin objectiu?: aconseguir un estat on ens puguem sentir còmodes: confederal o propi. Òbviament, dependrà dels catalans. Què cal per a això?

b) Cal donar un missatge clar als dos partits majoritaris: per començar, que el PSC recuperi un grup parlamentari propi (si no, mai no serà creïble); que tot allò de "José Luis, te queremos mucho, pero queremos más a Catalunya" es faci realitat; que la força majoritària catalana (CDC) —amb molta responsabilitat en el futur pròxim, segons les enquestes— defensi

sense complexos un full de ruta sobiranista i europeista, i sàpiga perdre una certa parròquia més encaixable en unes altres formacions; que, com més aviat millor, tots els partits catalanistes tinguin al programa electoral uns punts comuns que facilitin una actuació unitària a les Corts espanyoles.

JOAN-PERE LE BIAN

Director general de la Bressola

a) Crec que, pel que fa a l'horitzó polític, és important d'internacionalitzar allò que és veritablement un escàndol: cap país democràtic no pot admetre que una llei votada per

dos parlaments i un referèndum popular pugui ser anul·lada o retallada per un tribunal, a més si aquest tribunal és evidentment part implicada. Aquesta afirmació podria explicar que els mitjans de comunicació francesos, contràriament als d'uns altres països (com la Xina, Alemanya o els Estats Units) no hagin fet esment de la manifestació: el simple fet de plantejar els fets porta en si la resposta que, en un país de tradició gaullista (referèndum i autodeterminació), no podria ser cap altra que el reconeixement del dret de decidir de la Catalunya autonòmica. Com que aquest reconeixement és contrari, aparentment, als interessos dels estats, els mitjans de comunicació que en depenen amaguen el cap sota l'ala i prefereixen mentir per omissió a l'estat francès o manipular la informació a l'estat espanyol.

b) Pel que fa als canvis d'estratègia dels partits no podran coincidir: hi ha partits que volen anar cap a una majoria social amb voluntat d'independència; també n'hi ha que volen que les aspiracions de la Catalunya autonòmica càpiguen a l'estat espanyol. La unitat serà fràgil perquè els objectius són diferents. El PSC es trobarà evidentment en una posició delicada ja que a l'interior es troben opinions que poden ser força diferents. Malgrat aquestes dificultats que subratllem, crec que és

fonamental que es mantingui la unitat cap a un sostre competencial més alt i sense condicions ni limitacions que no siguin les que decideixi el poble de la Catalunya autonòmica.

JOAN LLADÓ

President d'ERC a les Balears

a) El nou horitzó no és només per a Catalunya, perquè a la pràctica es tanca l'estat de les autonomies. La reacció a Catalunya no fa sinó obrir un nou marc que es concretarà després de les eleccions. Un horitzó que vindrà marcat per un procés constituent i el dret de decidir.

b) ERC no ha de canviar res, perquè hem arribat on volíem: la demostració que ni l'autonomisme ni el federalisme no serveixen. Són vies mortes. Per tant, són els que han apostat per aquests models, que han de canviar: CiU, PSC, IC...

EDUARD LÓPEZ

Vice-secretari de coordinació interna i acció electoral d'Esquerra

a) La nació catalana és en una nova etapa de la seva història: la transició cap a la independència. La manifestació ha fet evident que cal deixar enrere la vinculació amb una Espanya que anteposa els dictats d'un tribunal polític a la voluntat expressada democràticament pel poble català.

b) Cal, sobretot, abandonar els taticismes de curta volada. Som en moments de política i lideratges en majúscules. I, personalment, penso que ningú no farà una lectura tan honesta, generosa i valenta dels anhels expressats per la ciutadania com l'independentisme democràtic d'esquerres.

FÈLIX MARTÍ

President honorari del Centre UNESCO de Catalunya

a) Queda clar que una majoria notable de la ciutadania de Catalunya i la xarxa més representativa de la societat civil consideren liquidada l'etapa de l'autonomia política i ja no creuen que s'hagi de negociar cap altre encaix amb Espanya. Han pres nota que Espanya s'ha declarat unilateralment una nació excloent.

b) Han envellit irreversiblement les doctrines i els líders polítics representatius de l'etapa autonomista. Només tindran credibilitat els partits polítics que subordinin els seus interessos partidistes a una unitat d'objectius sobiranistes i actuïn de manera conseqüent.

TOMEU MARTÍ

Obra Cultural Balear

a) Cal iniciar un procés pacífic d'independència. La sentència del Constitucional dissol el discurs dels partits majoritaris. No es creïble un concert econòmic, per exemple, quan Espanya no accepta mesures més suaus.

b) CiU i PSC hauran de canviar d'estratègia. És coherent ser unionista si s'està d'acord amb el marc constitucional. Ho és ser independentista, si no s'hi està d'acord. Però no és coherent el federalisme o més autonomia a l'Espanya que posa límits que la societat catalana no accepta.

FERRAN MASCARELL

Ex-conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya

a) L'horitzó que es dibuixa és molt obert i de profunda renovació dels

paràmetres que han funcionat entre el 1980 i ara. La història dirà que s'ha materialitzat l'arrencada d'una nova fase del catalanisme. El catalanisme reivindicava la cultura, la política la nació i la democràcia i –a partir d'ara– també l'estat. Si guanya la idea d'un estat exclusiu o compartit encara està per veure. És la partida que es jugarà a Catalunya durant els anys vinents.

b) A partir d'ara els partits polítics hauran d'abandonar l'ambigüitat que els ha caracteritzats. Cada formació haurà de concretar quin país proposa i quina relació vol amb Espanya, amb el repte de la crisi com l'altre gran argument.

VICENT MAURÍ

Portaveu de la Intersindical Valenciana

a) El poble català va eixir massivament al carrer per defensar el seu dret de decidir arran d'una sentència del TC espanyol que li'l nega. La Intersindical Alternativa de Catalunya, l'STEI - Intersindical de les Illes Balears i la Intersindical Valenciana van ser entre les nombroses entitats, sindicats i partits polítics que van participar en la manifestació. La unitat demostrada per les institucions en la defensa del dret de les catalanes i catalans a decidir el seu futur hauria de servir per a avançar fermament i contundentment cap a l'exercici del dret d'autodeterminació i la sobirania nacional de Catalunya.

b) Tots els partits polítics catalans haurien de prendre bona nota dels desigs de la població catalana. La mobilització ciutadana i la unitat demostrada el dia 10 de juliol han de continuar més enllà de les eleccions catalanes de la tardor per a fer passos fermes en la construcció nacional. Una construcció que també

ha de servir per a millorar la vida de les ciutadanes i ciutadans en el marc d'una societat més justa i solidària que elimini també les desigualtats socials.

JUSTO MOLINERO

President del grup Teletaxi

a) La manifestació del dia 10 és una fita política popular, encara que sigui només en el terreny simbòlic. Hi ha molts catalans, molts més que no ens pensàvem, farts del trac-

te que ens dispensa l'estat espanyol. L'Estatut, després de la retallades, ja no és capaç d'enquibir les legítimes aspiracions d'aquest poble.

b) La majoria governant resultant de les eleccions de la tardor haurà de donar resposta i continuïtat política als desigs d'anar més enllà del marc autonòmic estricte. No obstant això, la composició política catalana farà molt difícil el consens a l'entorn d'uns quants preceptes bàsics de concepció nacional.

ARCADI OLIVERES

Economista

a) Em temo que no gaire diferent de l'horitzó anterior –una flor no fa estiu–, sobretot si tenim presents les discussions i voluntats protagonistes, prèvies a la mani-

festació. Resulta encoratjadora, però, la postura presa per alguns ajuntaments de sentir-se “moralment exclosos” de la Constitució.

b) L'única estratègia possible és la desobediència civil a la sentència.

DÍDAC RAMÍREZ I SARRIÓ

Rector de la Universitat de Barcelona

a) Com a universitat no em pertoca valorar l'estratègia i la posició política, però, com vaig defensar fa uns mesos, arran de l'editorial “La dignitat de Catalunya”, cal

respectar les decisions escollides democràticament per poder exigir les responsabilitats i una coherència de les actuacions derivades. La indefinició o la manca d'interpretació de mesures poc definides no pot paraitzar ni generar un grau de desconfiança en el nostre funcionament ni en els gestors. En tot cas, i més aviat amb caire personal, crec que l'horitzó polític, amb unes eleccions autonòmiques a la tardor, ha de ser de normalitzar relacions i no fer d'unes eleccions dels nostres representants un debat sobre la nostra relació amb la resta d'Espanya.

b) Aquest tema no ens aliè, i així la

Universitat de Barcelona va ser consensuada com a representant de les universitats catalanes a la manifestació convocada el propassat 10 de juliol. Hi vàrem ser presents, com a agent social integrat i implicat amb el territori, i com a comunitat vàrem participar d'allò que es pot visualitzar com una concentració ciutadana crítica amb una sentència que arriba tard i no es pot dir que sigui justa amb Catalunya.

FERRAN REQUEJO

Professor de ciència política de la UPF

a) La sentència representa un pas endarrere en el reconeixement nacional de Catalunya i una laminació de l'autogovern establert a l'Estatut del 2006. Els “fonaments jurídics” inclouen, especialment a la part

C Cultura Museus

Museu d'Història de Catalunya

LA NOVA CANÇÓ
LA VEU D'UN POBLE

Museu d'Història de Catalunya

RECITALS
Nits d'estiu a la terrassa
1 juliol / 10 setembre 2010
22 h. Entrada al concert i a l'exposició el mateix dia: 4 €. Reserves: 93 552 61 82 - concertsestiu.mhc@gencat.cat

EXPOSICIÓ
3 juny / 31 octubre 2010
Tel. 93 225 47 00 - www.mhcat.cat

22 juliol MAZONI
29 juliol SANJOSEX
5 agost PI DE LA SERRA
12 agost FRANCESC BURRULL

I més concerts. Consulta web.

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació

Amb la col·laboració de: Institut Català de les Indústries Culturals
AVUI* CATALUNYA RÀDIO Grup enderrock el Periòdic TR3SC 3

“interpretativa”, una retòrica de clar contingut nacionalista espanyol emparada en les ambigüitats constitucionals. També es tanca la via a una solució de l'espoliació fiscal que pateixen els ciutadans de Catalunya (amb un dèficit fiscal del 10% del PIB, inusual en la política comparada).

b) En termes polítics, aquesta sentència hauria de marcar un abans i un després, un punt d'inflexió, en les posicions dels partits catalanistes respecte a les relacions amb l'estat. La sentència reforça el creixement de les posicions independentistes a Catalunya, alhora que enforteix les posicions més intransigents en els dos partits estatals, PSOE i PP. El terreny de compromisos intermedis de caràcter federalitzant s'esvaeixen amb aquesta sentència del TC (un tribunal, recordem-ho, dividit, desprestigi i molt deslegitimant).

MÒNICA SABATA

Presidenta de la Federació Catalana d'Organitzacions Catalanes Internacionalment Reconegudes

a) El sostre el decidirà el poble mitjançant l'exercici del dret de decidir. Per a mi, el sostre ha de ser la sobirania plena del nostre país.

b) Oblidar les estratègies de mirada curta, elaborar un full de ruta per al futur, crear unitat al voltant de l'avenç del país, mirar més enllà d'Espanya i trobar exemples i convivències estrangers. A més a més, crec que no poden oblidar que el futur s'ha de construir amb la societat civil organitzada que els reclama d'avançar.

ANTONI SERRA RAMONEDA

Catedràtic d'economia de la UAB

a) És difícil de precisar quin serà l'horitzó. M'agradaria poder dir que hi ha hagut un capgirament cap a un possible sobiranisme. Malauradament, em temo que les coses han canviat molt poc. Espanya no tan sols no ha canviat, sinó

que fins i tot ha endurit la seva fermeza negativa davant les reivindicacions catalanes.

b) No sé quins canvis hi haurà. En tot cas, cal que els partits diguin la veritat. Que explicitin fins on pensen arribar, i com pensen fer-ho, sense que hi hagi discrepàncies entre les paraules i els fets.

ISABEL-CLARA SIMÓ

Escriptora

a) Si els sectors independentistes aconsegueixen d'unir-se, sigui amb motiu de la grandiosa manifestació o no, poden tenir una majoria suficient al Parlament que els

permeti d'aprofitar totes les esclèxes legals per fer un referèndum d'autodeterminació. Això, que fa només un parell d'anys semblava un disbarat, ara és possible, per dos motius: perquè la societat civil és ara la que empeny la classe política i no a l'inrevés, i perquè l'independentisme ha quedat descriminalitzat a partir d'Arenys de Munt.

b) Com que van a remolc, iniciaran un discurs d'autodeterminació en graus diferents. És de preveure que hi haurà grans canvis en la composició i en les estratègies del Parlament de Catalunya de la legislatura vinent.

IMMA TUBELLA

Rectora de la Universitat Oberta de Catalunya

a) S'ha produït un gran canvi en la societat civil. El milió i escaig de persones que es varen manifestar van fer seu aquell vell eslògan, fins aleshores minoritari “Se'ns ha

acabat la paciència, volem la independència.”

b) Sobre el futur? Malauradament no depèn només de la societat civil; depèn sobretot dels nostres dirigents polítics. Per a mi la formació d'un front nacional seria ideal, i, en tot cas, ara començo a veure la possibilitat d'un referèndum a mitjà termini. Calen canvis en els polítics i en la política. S'ha de saber escoltar la societat civil, que en darrer terme té la sobirania. Allò que va passar amb la capçalera de la manifestació n'és el millor exemple: després de dies de discussions sobre si una pancarta, dues, la bandera..., de manera espontània la gent va ocupar el carrer i va dissoldre la capçalera, o si més no va perdre sentit.

VICENÇ VILLATORO

Cercle Catalanista de l'Ateneu

a) La manifestació és la resposta contundent a un clima que s'ha creat a Espanya d'involució autonòmica. L'estat, a dreta i esquerra, tot i que no amb el mateix llenguatge,

creu que hem anat massa lluny. La manifestació recull un amplíssim sentit popular a favor d'anar molt més lluny i sobretot de poder decidir on volem anar. Els espais que queden entre la involució i el salt endavant han quedat desdibuixats. L'escenari és de confrontació tensa i dura entre aquests dos models: recular o avançar. Descartat quedar-nos on érem.

b) La política democràtica es fa articulant majories àmplies. I per a articular majories cal buscar el centre. El centre del catalanisme s'ha desplaçat visiblement cap al sobiranisme, cap a d'independentisme. Això modifica el discurs —però també la pràctica i les polítiques d'aliances!— dels partits catalanistes. I cal veure si el món catalanista ha crescut o s'ha radicalitzat. Si som els mateixos que érem, però més ambiciosos, o si hem incorporat més gent al catalanisme.